

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný.
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak sjwaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh đi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscej w Budyschynje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedžela po tsjoch kralach.

Mat. 3, 13—17.

Epifanias rěka sjewjenje, a to sjewjenje Jesuŝoweje kraŝnosće. Hacz runje je zyle evangelion sjewjenje Jesuŝoweje kraŝnosće, dha tola tutón czaŝ nětk po hodžoch ŝebi tuto mjeno woŝebje ŝaŝluzi, kiž nam psched woczi staja, kał bu tutón Jesuŝ, kiž bě ŝo w Bethleheme narodžil, ja ŝchryŝtuŝa póŝnaty, to je ŝa teho, kiž pschińcž mějesche a móz mějesche, ŝo by ŝbóžny cžinił ŝwój lud. Kóžde ŝwjate ŝeženje epifaniŝeho cžaka někał wo tym rěczi. Stary Simeon widzi w Jesuŝu ŝwojeho ŝbóžnika; cži mudri ŝ rańŝeho kraja ŝo ŝ njemu modla; tu widžimy jeho dwanacze lět stareho w Jerusaleme w templu ŝedžo; tam cžini wón ŝwój přeni džiw na kwaŝu w Kana w Galilejskej; tam ŝaŝo ŝlyŝchimy, kał wón ŝ domu Kaper-naumŝeho hejtmana cžežku ŝhorosć ŝacžeri abo na morju wětrej a žolmam ŝe ŝwojim móžnym ŝłowom pohroŝy. A hdyž dženkniŝchi tekst wo Jesuŝowej ŝchcženizy rěczi, dha chze ŝ tym na Jesuŝowu woŝebitu kraŝnosć pokasacž. Kóžde ŝwjate ŝeženje pak tež nam to praŝchenje bliŝto položa: Šchto mamy my ŝ teho, ŝchtož je ŝo tam podało? Tak tež tu. Duž ŝebi rospominajmy

Jesuŝowu ŝchcženizu.

1. Šchto ma ta ŝama ŝa njeho na ŝebi?

2. Kał je ta ŝama ŝnamjo naŝcheje ŝchcženizy?

1. Jan tón ŝchcženik bě wuŝtupil a wolaŝche ŝwój

lud ŝ pokucze, niz jeno kaž druŝy profetojo, kiž chžychu tež, ŝo by ŝo ŝrael psched Božim huńwom wuŝhował, ale wón mějesche woŝebje na to pokasacž, ŝo je njebjeske krales-two bliŝto. „Šketera je hižom drjemu ke forženju pschi-kožena. Teho dla, kotrež drjemo dobry plóđ njepŝchinjeŝe, budže porubane a do wohenja cžijunjene.“ A cži, kiž pokutu cžinjachu, dnyrbjachu ŝwoje hrěchi wuŝnacž a ŝlubicž, ŝo chzedža ŝo stareho hrěŝneho waŝdnja wostajicž a w nowym, ŝwjatym, Bohu ŝpodobnym žiwjenju kłodžicž; na to buch ŝ wodu ŝchczeni.

„Tehdy pschińdže Jesuŝ ŝ Galilejskeje pschi Jordanje ŝ Janej, ŝo by ŝo wot njeho ŝchcžicž dał.“ Dnyrbjesche wón, kiž ŝmē ŝo ŝwojich njepŝcheczelow praŝchecž: „Šchto mješ wami móže mi hrěch dowješcž?“, tež hrěchi wuŝnacž a pokutu cžinicž? Wěŝcze niz! — Je ŝo prajiko, Jesuŝ hižom tehdy cžujesche, ŝo je jemu jako Božemu jehnecžu cžežke brēmjo hrěŝneho ŝwěta napoložene a teho dla žadaŝche ŝebi Janowu ŝchcženizu. Ani tež to njetrjehi, pschetož jemu ŝchcženizy ŝ pokucze na žane waŝnje trjeba njeběŝche. Jan derje wjedžesche, koho ma psched ŝobu; wón wobaraŝche jemu a džesche: „Mi je trjeba, ŝo bych ja wot tebe ŝchcženy byl, a ty pschińdžeŝ ke mni?“ Wón ŝam, wulki profeta Boži, je pschi wŝchēm ŝwojim wyŝokim powolanju porno tamnemu jeno hrěŝchny cžłowjeł. Temu tež Jesuŝ napŝchecžiwu njerēczi a tola žada ŝebi jeho ŝchcženizu; wón džesche ŝ njemu: „Njeh ŝo jeno nětk tak ŝtanje; pschetož tak nam pschiŝlyŝcha wŝchitku prawdosć dopjelnicž.“ Kaž wŝchitzy, kiž chžychu do Božeho

králestwa pschincz, so po Bozej woli kschczicz dawachu, tak chze tež wón kschczeny bycz. Kaž mješche kóždy s jeho luda po Božich kasnjach žiwu bycz, tak chze tež wón wschu prawdoscz dopjelnicz. Ale jeho wošebite powołanje so tež tu w jeho kschczenizy psches wošebity podawť sašo sjerwi: „Jako Jemuš kschczeny bě, wustupi wón hnydom s wody; a hlaj, njebjeska so wotewrichu nad nim, a Jan widžesche Duchu Božeho jako holbja dele leczo a na njeho pschindžo. A hlaj, hlób s njebjes džesche: „To je tón samy mój luby Syn, nad kotrymž ja dobre spodobanje mam.“ — Na mužow Božich stareho šluba bu wolij sa snamjo šwjateho Duchu wulaty t wuhotowanju sa jich sastojnstwo. Jow na prosy noweho šluba nawuknjemy wošebnišche žalbowanje snacz, to se šwjatym Duchom samym. Jemuš dawno šwoje powołanje snajesche. Na njo bě so czaš žiwjenja pschihotowal. Ale nětk ma sjawnje wustupicz, a nětk so jeho njebjeski Wótž hiščeje juntrócž sjawnje t njemu pójnawa: To je tón samy mój luby Syn, nad kotrymž ja dobre spodobanje mam. Nětk so czaš sa jeho skutkowanje w mozy Božeho šwjateho Duchu sapoczja. Jeho kschczeniza bě šwjeczisna sa jeho powołanje, t cžemuž bě jeho njebjeski Wótž jeho pójlak a powoľak; teho, kiž je Šbóžnik šwěta.

2. A jeho kschczeniza je snamjo nascheje kschczenizy. Epifanias je sjewjenje Jemušoweje krašnosče; nanajkrašnišcho je so Bóh t Jemušej w jeho kschczenizy pójnawal. Tež t nam so Bóh w naschej šwjatej kschczenizy pójnawa. Tež nad nami šu so w nej njebjeska wotewrike, a Bóh je t nam rěczal: Ty šy mój luby šyn, moja luba džowka! — To je tón wulki troscht, kiž naš psches žyke žiwjenje pschewodža. — Kóždy ma na semi šwoje wošebite powołanje, s kotrymž šebi šwój khlěb sašluža; ale kóždy kschesczijan ma tež šwoje njebjeske powołanje. Hdžez staršchiski dom šteji, tam šmy domach. A psches šwjatu kschczenizy šmy wopišmo dostali, na kotrymž napišane šteji: „Nasche mješczanske prawo je w njebjesach“, tam, s wotkal je Bóh nam pschwoľak: To je mój luby šyn! — My mamy džěczaze prawo a šmemy so modlicz: „Wótče naš, kiž šy w njebjesach!“ Boža luboscz je s nami. Na kóžnym dnju, kiž nam nekajke sbože pschinješe, so šwojemu njebjeskemu Wótzej sa to džakujemy. Sa nješnaty pschichod so se šwojimi lubymi do Božej ruki poruczamy. Hdž džěczzi se staršchiskeho doma do nješnateho pschichoda do šwěta won džėja, šu czi staršchi směrowani, kiž wjedža, Bóh chze je wobarnowacz. A hdž je něchtó šwój běh doběhal a jemu so škónczije mary staja, dha wemy, so šu so tež něhdy nad nim njebjeska wotewrike, a Bóh je jeho nětk domoj sawoľak. Něch naš potrjehi, šchtož tež je, wješele abo šrudoba, — šchtož kschczeny je, je šebi wěšty: Bóh je naš luby Wótčez a my šmy jeho lube džěczzi. Sa to nam Jemuš rukuje.

Tón šnyes chžyl s hnady dacž, so by epifaniski czaš sa naš byl czaš sjewjenja Jemušoweje krašnosče w naš, so bychmy šwěru wopomnili, kať bohacze šmy žohnowani, kiž šmy na Jemušowe mjeno kschczeni, so bychmy šwojim džěczom na tutym žohnowanju džěl bracz dali, a so by so nad nami škónczije Jemušowe šlubjenje dopjelniko: Šchtož wěri a kschczeny budže, tón budže šbóžny!

Šamjei.

V. w H.

Wojuj dale!

(Sawater.)

Šhroble wojowacz, wscho špytacž,
Dobycze tať šwěru pytacž
Dyrbišch, wboha dušcha, tu;
Jemuš šlaboh' pošhlnjuje,
Tebje, štruchloh', pschewodžuje
Psches najhlubšchu cžmowinu.

Sa ruku, hlej, chze cze wodžicz,
Wopuschczeny nješmješch kšodžicz,
Duž so njeboj, jeno wět!
Modl so we wěrije kručze,
Džakowacz so budžesch rucze,
So mašch roššwětlenu cžět.

Bórnj škóncžto tebi šwěczzi,
Pschestaň pšakacz, budžesch mječzi
Šašo troscht, duž dowět so!
Bóh šej jeno wěru žada;
Potom jeho luboscz rada
Wješ'la dawa sa horjo.

Wotwobrocž wot šwěta woczi,
Njekhodž dale w hrěschnym škóczzi, —
Šenož hladaj na Boha!
A njemu pošbėhuj ty wschudže
Woczi, ruzy a tež cžucze,
Šacz cze mile woššewja.

Šusto je cze s džiwjoh' morja
Dwojoh' hubjenstwa a horja
Boža ruka šbėhnyla.
Njeje ženje pschikrótschena,
Ně, je štajnje wupšchestrjena,
So by šwojich wumohla.

Šant' so tola do komorki,
Šaľožuj ty štyš šwój hórki
Na wótzowstu wutrobu.
Njemóžesch šnadž šłowa šhmane
Šam'ťacz ani šylly žane,
Njelcžo wuštorž šrudobu.

To je mózne wotmjelknjenje;
Šať so Bóh b'dže wěscze rjenje
Šotajny šdych wušhšchecž.
Wět, so Jemuš šastupuje,
Wótž pať prošty dopjelnjuje,
Chze kať macž cze špotojicz.

Duž so nočzu šestrachowacz,
Ale chzu so t Bohu woľacz;
Na njeho so wobrocžam.
Šať ja t šebi cžahnu jeho,
Wo cžož prošchu, mam psches njeho
A so we nim wuňowam.

Šurij Bróšf.

Štaroscž.

Šizom w štarym cžožu pola Šrichow to šłowo pšacžesche:
Ščłowjeť je džěczžo štaroscže. Šaj, wschudže, hdžezkuli šu cžlo-

wjelojo živi, tam je tež staročj i domom. W hētach a palazach je wona w runej mēreje namafacj. Ešo staracj a žiwj hycj, kaſ huſto ma to napohlad, kaſ by woboje jene a toſkamo bylo! U do wſcheje tuteje staročjivoſcje klinczi to ſłowo i Galileiſkeje horn: Njeſtarajcje ſo! Wſchetož tam nam tōn Knjes pſchwoła: „Teho- dla praju ja wam: Njeſtarajcje ſo ſa waſche žiwjenje, ſchto byſch- cje jēdli a pili; tež niž ſa waſche czēlo, ſchto byſchcje ſo woblekli. Njeje žiwjenje wjazj dylji jēdž? a czēlo wjazj dylji draſta?“ Mat. 6, 25.

Ebōžnik i tyme ſłowom ſtaranje ſafaže, dofelž jehowuczobnizj njemoža Bohu a mamonej, Bohu a ſwētej ſdobom ſłuzicj. Wj wſchaf dyrbimj ſo ſa czēlo a draſtu staracj, taſ doſho hač ſmij w tyme žiwjenju; mj mamj pſchi tym pſchiſłuchnoſcje napschecziwo ſebi a pſchiſłuchnoſcje luboſcje napschecziwo druhim człowjekam dopjelnjecj, ale njedyrbimj ſo wo ſwētne staracj. Tajka staročj Božemu džeczu njepſchiſteji, pſchetož ſa wſchitkim tym pytaju ſo pohanjō (ſcht. 32). Wona je tež njetrēbna, dofelž chje ſo tōn Knjes ſa naſ staracj (1. Pētra 5, 7). Staročj je njedowēra pſchecziwo Bohu, kaſ by jehowuka hdy pſchekrōtka byla, ſo wōn njemohj pomhacj; tež wona wutrobu wobczēža a pokoj rubi. Puſchcj, ſchtož tebi njepſłucha, a pſchewoſtaj ſwojemu Bohu, ſchtož je wōn ſebi wumēnil!

F.

Dobre pſchepſlyſchenje.

Stary wuczeſ W. bēſche ſwēru ſwoje dženſke dželō doſonjal. Pſched bērtlik hodžinu bēſche ſtadło holzow a hōlzow ſe ſchule puſchcził; jenemu bēſche poſtrow na ſhoru macj ſobu dał i pſchi- lubjenjom, ſo ju bōrj wopyta — druge bēſche wot ſo puſchcził i ſhutnym napominanjom, pſches kotrež pał ſo wōtzowſka luboſcž kaſ czopla ſłōncžna pruha na džeczazu wutrobu ſwēczeſche, — a nētko bēſche ſebi trubku ſažehlił a Marja, jehowjenicžka džowka, kotraž hižo doſho ſemrjetu macj ſaſtupowaſche, bēſche lubemu nanej ſhoſej nalala. Tu bē ſlyſchecj, ſo nēchtō dže, pſchetož wōtre rož- rēčowanje pſches durje klinczeſche a w ſamſnym woſomiku ſtejachu pjeczo pſched ſtarym wuczerjom: tijo hōlžj, kotrychž bēſche runje ſe ſchule puſchcził, ſtara Greta, kiž i žylej ſchulſkeje mlodoſcju derje njetejeſche, a nōžny ſtražnik jako ſaſtupjeſ prawa. Schto dha bē ſo ſtało? Małj Will, kiž rady hlupoſcje woraſche, bēſche ſe ſchule wuſłocžiwſchi Grecžinu ſchēru kōczku, kotraž bēſche jejny lubuſch, pſches pucj bēžecj widžal, ſamjeſ hrabnył a jōn ſa nej czifnył — a woboje ſkocžatko ležeſche žaloſcžo a krowajō ſe ſlamanej nōžku na ſemi. Greta ſe ſwojeje hēžki wubēža a czēkazeho Willa a jehowdweju towaſchow ſeſna, ſwojeho lubuſchka ſbēhnywſchi ſhwataſche i ſaſtupjerjeje prawa. Nētł wjedžechu tych tjoch ſłōſt- nikow pſched ſudnika, lukeho ſtareho wuczerja. Greta rēčnika njetrjebaſche, dofelž na hubu padnjena njebē a žaloſcžaza kōczka bēſche dopoſkaſma doſcž ſa czinjenu ſłōſcž. Stōncžnje bēſche Greta dorēčaka a rjad pſchiſdže na ſtareho wuczerja. Wōn najpriedy ſhwilu mjelcžeſche, ale jehowmjelcženje bjeſ ſačjiſchcža na mlodych hrēſchnikow njewoſta. Potom ſapocža: „Willō, kaſ rēka ſedma kaſnja?“ — E plakanjom tutōn praji: „Ty njedyrbijſch kradnyčj“. Wuczeſ praſcheſche ſo dale: „To je taſ wjele?“ U hōlcžej i ſchepotazym hłōſkom dale ſpēwaſche: „Wj ſo dyrbimj Boha bojecj a jehowubowacj, ſo bychmj naſchemu bližchemu jehowpjenjſy abo kublo njebrałi, ani i njeprawej tworū abo i pſchekupje- njom i ſebi njeczahnyłi, ale jemu jehowkublo a žiwnoſcž pomhali polēpſchecj a wobarnowacj.“ U nētko pſchiſdže ſhutne wupraſcho- wanje, pſches kotrež ſtary wuczeſ ſam niž jehownjeknicžomnemu hōlzej jehowhrēchi poroſowaſche, ale tež tutōn dyrbjeſche i wot- molwjenjōm na praſchenja wopoſaſacj, ſo je pſchecziwo 7. kaſni ſhrēſchil, dofelž je ſo pſchepſchōł na zuſym kuble, kotrež dyrbjeſche

wobarnowacj, ſo je i druha ſkocžatko czwilował. Potom jehow do pōdlaſteje ſtwy domjedže, hōžej ſaſlužene ſhoſtanje doſta. Gretu dyrbjeſche, hōžj tež njerady, wō wodacje proſnyčj. Na to jehow i towaſchomaj, kotrymajž bēſche tuto napominanje tež wužitne bylo, domoj puſchczi. Gretu a ſaſtupjerja prawa hiſchcje ſtary wuczeſ na ſchalku ſhoſeja pſcheproſny. Marja bolazu nōžku wobo- heje kōczki derje wobali, taſ ſo ſa nētore dny ſaſo wjeſela woſolo ſkaſaſche.

Alle staročj wo jemu domērjenu mlodoſcž ſtaremu wuczerjeje w nožj i mērom ſpacj njedaſche a na druge ranje wōn wſchitkim džecžom ſhutnu rēčj džeržeſche, haj wōn ſwojeho duchowneho pro- ſcheſche, ſo by tež i klētki ludžom do ſwēdomnja rēčal, ſo bychu džeczi kručje i dobremu, hōdnemu ſažerženju napominali a taſ duchownemu a wuczerjeje do rukow džēłali.

Tajke napominanje je tež w naſchim cžaſu nuſne, hōžej mamj taſ huſto ſlyſchecj, kaſ njehōdnje ſo džeczi ſažerža, ſo n. pſch. kamjenje do woſnow mjetaja, ſo hroſne wobraſny na płoty a murje mōraja, ſo ſtarych ludži wuſmēſchujaja, ſo harujō pſches haſny czeh- njeja; hōžj hiſchcje mjelcžimj wo hroſniſchich wēzach, kotrež ſo bohūžel tež ſtawaju.

Hdy bychu ſtarſchi ſo chžyli ſwēru ſobu staracj wo wot- czehnjēnje džeczi (radſcho hač ſo jim ſe ſłaboſcju pomhaja a jich ſmyłki ſamolwjeja a na ſwērneho wuczerja, kiž je ſebi ſwojeho czēžleho powoľanja wēdomj, ſwarja a jehowpſchimajaja, hōžj je ſhoſtačj dyrbjal), bychu pſches ſwērne dopjelnjēnje ſwojeje ſtarſchi- ſkeje pſchiſłuchnoſcje ſchuli a žyrtwi pomhali hōdnich czowjekow woczahnyčj.

Sprawnoſcže myto.

Tijo rjemjeſkniſzy ſaſtachu pſched korcžmu a hladachu žado- ſcžimje horje na polnu piwowu ſchleſnu na korcžmarſkim napiſmje. Potom tyknychu hłowu hromadže, kaſ ſo ſdaſche i wažnej radže. Schtož bēchu wuradžili, njebē wſchaf jara ſwjeſelaze; jedyn bēſche drje ſebi ſwēril ſwoje ſaſi pſchepytacj, ale ſchtož namaſa — bēſche czērwjēny pjenjež. Druhaj ſwoje ſaſi žyle derje ſnajo i žyla njepſchepytachtaj, ale ſo jehowhņwanje ſa wuſchomaj drapaſchtaj. Dha ſmuži ſo tōn, kotrehož ſamoženje i pjenježka wobſtejeſche, a ſwoju czapku w ružy džeržo pſchiſtupi ponižnje i ſthodej, na kotrymž korcžmar ſtejeſche, kiž bēſche jich wuradžowa- nje wobkedžbował.

Tež knjes ſarač bēſche pſchi ſwojim woſnje ſtejo pſchihladował, a hač runjež njepſlyſcheſche, ſchto ſo pſched „czērwjēnym lawom“ rēčjeſche, dha mōžeſche tola lohžy ſhudacj, ſo bē korcžmar hłōdnich pachōlow njepmilnje wotpoſaſal.

Duchowny woczini woſno a ſimny ſwojeje ſotſje. „ſhryſtla, mam ſa to, ſo dženſka hoſcžow doſtanjemj.“

„Bratſje, njerēčj taſ dživnje“, wotmolwi mloda žōniſka, ſwoju ſhapu runje ſtajo. „Hoſcžow! Kaſkaž ſym, njepſlyſch i žyla na to pſch:hotowana.“

ſarač ſo wuſmija. „Budž i mērom, moja luba, tutych hoſcžow dla njetrjebaſch ſo ſwoju ſemſchazu draſtu woblez. U w pinžy drje hiſchcje ſo nēſchto ſa tjoch hłōdnich rjemjeſkniſkich namaſa!“

„Žyle wēſcže, ſa tajkich hoſcžow ſym pſchezo pſchihotowana“, ſmējeſche ſo ſhryſtla do kuchiny ſhwatajo.

Knjes ſarač puſchczi woſnowy ſawēſchj dele a ſhōže ſo ſaſo i bliđu, ſo by ſwoje njedželſke pēdowanje dale ſtudował. Alle doſho njetrjeſche, dha bu i nowa w ſwojim džēle pſchetorhjenj. Čzi rjemjeſkniſzy bēchu pod jehowwoſnom ſaſtali a nētko wōtſje rēčjo, ſo bē kōžde ſłowo ſroſymicj, radu ſkadowachu.

„Tajki toľstý blěpž, kiž khudemu lacznemu a hlódnemu cźlowje-
tej trjencźku khlěba a kapku piwa sapowjedźi“, sawoła jedyn s nich,
se swojej cźornošescherjatej hlówu njemdrje wijo a pjasć hrožo
pšhecźiwo „cźerwjenu lami“ posběhujo.

„To wšah hišćeje tať slě njeby bylo, toľamo je řo nam
hižom husto stało“, bórczeske drubi pachol s brunocźerwjentymi wlo-
řami, „ale prořerjom a blěpžom je nam nadawał“.

Sawěrnje, njeřkny žani prořerjo, ale řprawni rjemjeřkniřy
a w zusbje pola zusbjch ludźi wo durje křapacź, njeje řa rjemjeřk-
niřkeho žana hańba“, mēnjeshke řecźi.

Tamle je fara, a farať na dobre blido dźerźi“, je tón blěpž
prajił, „cźińcze, řo mi ř woczow pšhińdźecze, tam je forcźma řa
prořerjom! „Cźerwjentý law“ je jenož řa řdwórlimych ludźi.“

Haj, to řu teho blěpža řłowa! Ale pola řararja řo nam
lěpje njepóńdže. Wón je řatholřki, a hdyž řhoni, řo řkny lutherřy,
řo —

„A tamle řsaaka řo ř žyła prařhecź njetrjeba“, wuprařny
cźerwjentý, pola teho farať hnydom na nořu widźi, řařkeje
wěry je“.

Wobaj řo řmējeshćtaj, a řsaak řmējeshć řo na pořledku řobu.
„Šćto móžu řebi řa řwój nób!“

„řsaak ma prawje“, dźeshć tón cźorný, bē dźē to jenož hłupý
pryřl. Njemóžu drje hewat řidow řnjeshć; řsaako, ty pať řy tola
duřchný řprawný pachol a dobry towarřch. Tola to hamborjenje
mój hlódb njeshćludźi, woczĩntaj radřcho řubu a dajtaj dobru radu.“

„Šćym řebi něřćto wumyřliť“, řawoła wjeshćle cźerwjentý,
„duřhowný budže řo nař najřerřcho prařhecź, a dha prařimý, řo
řkny řatholřy“.

„Šćto, nařćhu wěru řuřka khlěba dla řaprěcź?“

Włařnje, jenož na bērtliť hodźintý, řkny řo najēdli, řkny řařo
dobri lutherřy.“

„Nje ř temu njenarěcźiřch“, wotrěcźa cźorný.

„A řćto ty, řsaako, ř twojim mařym nuřarjom“.

„Cźiń, řćtož řzesć, se řwojej wěru cźlowjeť žorta mēcź
njeshćmē“.

„Derje, dha budźtaj hlódbnaj, řa řćzu řebi derje řłodźecź dacź,
řsaako, tebi radžu, wostań jeno hnydom wonka pšhed durjemi,
hewat budže řarať hišćeje hrubiřći dnyřli forcźmar. Budu tebi
něřćto wot mořeho dara řobudźelieź.“

Cźi tjo pšhińdźechu ř řarřim řhēžnym durjam. Wopacźny
řatholřki a lutherřki řastupiřćtaj do řhēže a řid řydný řo wonka
na řřhódb.

Řnjesh řarať pšhińdže runje ř kuchiny, se řmēřtotazym wo-
blicźom.

Cźerwjentý řtorhny řwoju cźapku ř hlówy a dźeshć prawje
pobořnje cźińjo: „Řhwaleny budź řesuř řřhřřřtuř!“

„Dacź do wěcźnořće, řamjen“, wotmolwi řarať na tuto po-
řrowjenje.

„Šćtó řtaj a řćto řćzetaj?“

„Šćym řrawž“, dźeshć cźerwjentý, a mój towarřch je řćewž,
dwaj řhubaj pućřowarjej prořřytaj wo řmilny dar“.

„Rať dha, řo řtaj žyle řjes řjenjes? Řimataj řaneho dźēla?“

„D haj, dořtořny řnježe, řastupimoj jutřje w mēřće do dźēla?“
řa pola řrawřkeho miřćtra Bartla, dořreho řatholřkeho řćheshćřijana,
a mój towarřch pola řćewža Mampła. Pšćes daloke pućřowanje
řu řo namaj pořlednje řjenjeřći řwukulaće.“

„Tať, tať, a wy řće řatholřki, řaž řo mi řda?“

„Haj, řnježe, řym se řtareje řatholřkeje řwójby. — Šćewž je
řobuřel lutherřki, ale hewat dořny cźlowjeť.“

„Šćym lutherřki“, wobřrucźi řćewž, „mēnju, řo to řadny řřech
njeje“. Řnjesh řarať wjeshć řamyřlený ř hlówu: „řm, řm, bēřće
tola přjedý tjo, řaž řym pšćes wofno widźat. řdže dha je waju
towarřch?“

Řrawž wotmolwi řmējo: „řsaak ředźi wonka na řřhódbje a
njemēri řebi nuts, je řid, ale hewat duřchný cźlowjeť.“

„A, aj, potajřim řid! řawoľajtaj jehó nuts.“

řsaak woczĩni durje, ale řřachowarřće řo řastupieź.

Řnjesh duřhowný dźēřće jemu napsćhecźiwo a da jemu ruřu.

„řsaako, njebē prawje wot wař, řo řće na mořej řobuřelnořći
dwēlowali. řara je mēřćo, hdyž řmilnořć řa wřćhch dořnych
cźlowjeťow bydli. — Šćnyńcze řo něřćo jowle řa blido, mořa řotra
wam hnydom pořřuži. — Luba řřhřřřla, budź tať dořra“. řřhřřřla
wustupi ř kuchiny a řtaji ř pšćhecźelnyř pořmēwanjom
pšćhed řćewža a řida řćřlu se řymnej přćeňju, řadźi pořrutu
khlěba na blido a pšćida ř temu blesćhu wina. Řrawž dořta wulřu
wodźetu řćřlu, ř kotrejeź řo móřnje řurjeshć. „Aha“, myřlesće
řebi wón, dořtanu něřćto lěpřće; ale najpřjedý b'dže řrepta wina
řłodźecź“, a pšćimny řa blesćhu.

„řomaku, řomaku, mój lubý pšćecźelo“, dźeshć řnjesh řarať,
wino a přćeň řa tebjē njeje. Njeje dženřa přatť, pořřny dženř,
a njeřřy ty dořny řatholř se řtareje řatholřkeje řwójby? Mořřu
tebjē ř pšćestupjenju žyřwĩřřćich pšćiřařnjow řawjeshć. Daj řebi
wodowu poliřku, kotruž je mořa řotra řa tebjē pšćihotowala,
derje řłodźecź, a wonka je řtudžeň ř cźerřćewj wodu. řa luther-
řkeho a řida njeje wino a přćeň wuřimacź řadny řřech. —
A něřćo dajće řebi derje řłodźieź. Dořny wjeshćř, a wjele řboža
na pućź!“

řdnyž cźi tjo řařo po droyň dale řřupachu, dźeshć řćewž:
„Řrawžo, niž wěro, něřć řy řařo lutherřki? řhzesć-li hdy řařo
řuř řatholřki bycź — jenož řadny přatť.“

„Dźerž řubu“, bórczeske řrawž, a dźēřće na drubi řof.

Wřćhelake ř blĩřka a ř daloka.

— Wumřjel je w řřorjelzu 2. januara něřduřći řarať
Wořořžanřkeje wořadny řnjesh řencźka. Wón je řwojej wořadže
řłuřil, řaž doľho móřeshć pšći řwojim doľholētnym cźerřjenju,
kotrež jehó pšćewřa a jehó nuřowarřće, tať řahe na wotpoćĩnt řo
podacź. řehó řłowo je bylo w jehó cźeřćim cźerřjenju: „mořa
duřćha je cźiřha ř řohu, kotruž mi pomřa“. Cźiřći, poniřny je řo
wón bēdźil pšćes czeřćke czařny nuřy a řradanja w czařu řwojehó
řymnařialneho czařa a řwojehó řřudowanja w řipřu, ale wón
wřćiřće czeřćke czařny njeshćeshć w domēřenju ř řohu a je řwojehó
řoha pořřnal, řiž po cźemnych dnjach řařo řwēřćo wobradźi! Wny,
řiž řkny jehó řnali, wēmy, řať řo jehó woblicźu řwēřćeshć, hdyž
řařo junu po řřudnych dnjach pšćes řmilnu lubořć přuřa
pomozu řo řjewi. Raž je wón lubowaný byl wot wřćiřćich pšće-
cźelow se řwojeje młodořće, řať je jemu tež dźařowna Wořořžan-
řka wořada dźařny pomniť lubořće řtajiła we řwojej wutrobje.

— We Wořořžanřkej wořadže řo w lěće 1910 38 dźeći
narodźi a to 23 hólćřćow, mješ nimi 2 mormonarodźenaj, 1 pať
wumřje, a 15 hólćřćow, mješ kotrymiž bē 1 njemandźelřka, 3 pať
řemřjeřću. Wumřjelo je 14 wořobow a to 7 muřřřćich w řarobje
wot 88—47 lēť a 7 žónřćich w řarobje wot 87—20 lēť. Wēro-
waných bu 8 porow. řpowjednych bē 1250, řacź doľal najwnyřćřća
licźba. řřřřřřřćich řolleťow bē 112 řř., domjazyřćich řolleťow
96 řř., drubiřćich darow řa řože řraleřćwo 212 řř., w řromadže
420 řř. „řomhaj řóh“ řo tam cźita w 75 řřemplarach, „Mĩřř-
řořol“ w 22 řřemplarach.